

VIZIJA REVIE

Ste opazili, da je na naslovnici tokrat precej futuristična fotografija? Nekako vesoljska. Na prvi pogled prav nič povezana z *Glasnikom* in slovensko etnološko stroko. Pa to ni čisto tako. Naj vam povem, gre za del zgradbe – kašče Golghar v indijski Patni. Simbolna sporočilnost naslovne fotografije je velika, saj prikazuje prostor, v katerem so v 18. stoletju hranili žito. Je odsev zamišljanja prihodnosti in skrbi za kolektivno dobro, z današnjega vidika, ko je zgradba turistična razgledna točka, pa tudi odraz spoštovanja (večplastne) preteklosti in njene nove (iz)rabe v sedanjosti. Navsezadnje pa je naslovnico mogoče razumeti tudi kot simbolni poklon nedavno preminulemu prof. dr. Zmagu Šmitku, ki mu ni bilo dano, da bi se še enkrat odpravil na pot v Indijo.

Ste se kdaj vprašali, kolikokrat v uredništvu preberemo članek, preden ga natisnemo in pošljemo med bralce? Potem ko avtor odda svoj prispevek, ga berejo urednik, vsaj dva recenzenta in lektor. Pa ne samo po enkrat, večkrat! Zadnjič se mi je postavilo vprašanje: bo natisnjen članek prebran v celoti vsaj tolikokrat, kot smo ga mi prebrali pred izdajo? Ali pa bodo bralci raje uporabili spletno različico, ki omogoča izbirno iskanje in parcialno branje, iščoč dele, ki vključujejo določeno besedo ali referenco. Na nedavnem izobraževanju o pisanju znanstvenih člankov so me poučili, da večina bere le uvodno in sklepno poglavje, preveri izvleček in povprek pregleda uporabljeno literaturo. Če bralca prepričajo ti deli, začne z »branjem« članka.

In, imamo danes sploh še čas, da (pre)beremo članek od začetka do konca? Še bolj radikalno je vprašanje, ali imamo (oziroma si vzamemo) čas, da primemo v roke revijo in jo prelistamo, preberemo? Želim si, da bi ga imeli. Zato uredništvo še vedno vztraja na tiskani in spletni objavi. Pravkar pripravljamo prijavo za sofinanciranje izdaje *Glasnika* v naslednjih dveh letih v upanju, da bomo pridobili dovolj sredstev za mirno in redno izhajanje in da bodo vatli za vse izdajatelje – majhne in velike – enaki. Tudi majhni imamo vizijo postati veliki.

V zadnjem štiriletnem obdobju uredniškega dela se je moja vizija naše revije v veliki meri udejanjila. *Glasnik Slovenskega etnološkega društva* je uveljavljena znanstveno-strokovna revija, ki (p)ostaja prostor vsebinsko, metodološko, konceptualno in teoretsko raznolikih pristopov. Želja, da postane revija, v kateri si avtorji želijo objaviti svoj prispevek, se uresničuje. Premišljena vsevključujoča uredniška politika zadnjih let, ko ob posameznih člankih dajemo prostor tudi tematskim sklopom z gostujočimi uredniki, se zdi pravilna. To potrjujeta tako faktor vpliva SNIP (zadnji, za leto 2017, je bil objavljen poleti) kakor tudi zanimanje avtorjev za objave. Tako je ob zaključku redakcije te številke polna že polovica naslednje. Zato ni odveč povabilo, da prispevke za naslednjo številko pošljete čim prej. Čeprav smo še zelo zaposleni s trenutno številko, so naše uredniške misli vedno usmerjene v snovanje prihodnosti.

Ugotavljam, da smo v zadnjih štirih letih v veliki meri dosegli načrtovano – uvedli smo sočasno spletno izdajo, redno posodabljali spletne strani, na kateri so dosegljivi obrazci in sprotna obvestila za pisce, redno vpisovali revijo v pomembne mednarodne bibliografske baze, ne nazadnje pa smo revijo tudi redno izdajali in izid premaknili za nekaj mesecev, kar je bila dobra strateška odločitev.

Pri tem je bilo vedno v ospredju delovanje v skupno dobro – društva, naših ved (etnologije, folkloristike in kulturne antropologije), pa tudi avtorjev, ki so objavljali v reviji in tako soustvarjali naše znanstveno področje. Zato je marsikatera od nas, ki skrbimo, da bo sicer kakovostna vsebina tudi urejena, lektorirana, pripravljena v dogovorjenem roku, tako da bo čim manj nepotrebnih napak in nedoslednosti, presedela pred računalniškim ekranom sončno nedeljsko popoldne ali vanj gledala še pozno v noč, ki se je večkrat celo prevešala v jutro. Zato iskrena zahvala lektorici Saši, Ireni, Ingrid in Mateji ter oblikovalki Ani. S sourednico Anito si tiska številke že ob martinovem, kar naj bi zdaj postala stalnica, brez vašega »nevidnega« (so)delovanja ne moreva zamisliti.

Rebeka Kunej,
glavna urednica